

села и градове. Но хората бѣха пакъ недоволни. Тѣхнитѣ погледи се рѣха въ дълбочинитѣ на небето, дето орелътъ се виеше недосегаемъ и гордъ.

— О, ние ще дойдемъ и тамъ! — заканваха се хората и работѣха. Тѣ лѣха въ нажежени пещи тънки желѣзни части, прецеждаха презъ невидими сита бензини и масла, сглобяваха мотори и ги пробваха.

И когато веднѣжъ слънцето огрѣ далечинитѣ полета, орелътъ видѣ какъ хората тикаха съ ржце една голѣма птица.

— Ще видишъ сега, орльо, ще видишъ, — обръщаха нагоре глави хората и очитѣ имъ изследваха жадно небесната ширъ.

— Вашата бездушна птица ще подскочи като пѣдпѣдъкъ и ще падне пакъ да пѣлзи като васъ, — усмихна се презрително орелътъ и направи единъ широкъ и спокоенъ кръгъ надъ полята.

Хората тичаха около металическата птица, пи-паха самоувѣрено и ловко бурмички, тржби, педали и колела. Най-сетне единъ отъ тѣхъ облече топла кожена куртка, сложи си голѣми тъмни очила и влѣзе въ желѣзния коремъ на птицата. Опънала широки криле отъ пресувано дърво, тя стоеше покорно и кротко.

— Кжде се е чуло и видѣло, птица съ дървени криле да лети, — усмихна се презрително орелътъ.

И трепна плахо.

Птицата забръмча като нѣкакъкъ грамаденъ бръмбаръ, плъзна се стремително напредъ и се откъсна леко и незабелязано отъ земята.

— Ето, сега ще рухне върху онѣзи дървета тамъ, — помисли си злорадо орелътъ.

Но металическата птица продължаваше да бръмчи и да се издига все по-нагоре и по-нагоре. Нейното лѣскаво тѣло блѣстѣше подъ яркитѣ слънчеви лжчи, кръговетѣ ѝ бѣха спокойни, умѣрени и сигурни. Когато стигна висинитѣ на орела,